

[Indenrigsministeren.]

kommet i gang, skulle staten kunne trække sig tilbage. Dette er i overensstemmelse med, at den offentlige indsats med hensyn til tilvejebringelsen af byggemodnet jord hidtil har været decentraliseret på kommunerne, og at disse har vist sig velegnede til at løse denne opgave på eget økonomisk ansvar.

Idet jeg i øvrigt henviser til de lovforslaget ledsagende bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketings velvillige behandling.

Boligministeren (Carl P. Jensen): Jeg skal hermed tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om regulering af bymæssige bebyggelser* og i tilslutning hertil *forslag til lov om ændringer i lov om byplaner*.

Lov om regulering af bymæssige bebyggelser blev gennemført som lov nr. 210 af 23. april 1949. Loven har senest været forelagt det høje ting i 1959, hvor den ved lov nr. 91 af 21. marts 1959 blev forlænget uændret, uden at der i loven optoges en bestemmelse om revision efter et vist åremål, som var gældende i den oprindelige lov.

Nærværende forslag, som indeholder en ny udformning af lov om regulering af bymæssige bebyggelser, fremsættes samtidig med forslag til lov om ændringer i lov om naturfredning, fremsat af ministeren for kulturelle anliggender. Der er en nøje sammenhæng mellem disse 2 lovforslag, idet der ved disse forslag er skabt rammerne for en administrativ opdeling af landet, hvorved byerne og de områder, der slutter sig til dem og har interesse for kommende byudvikling fremtidig vil blive inddraget under byudviklingsudvalg, der skal planlægge den kommende byudvikling; medens det øvrige land vil blive inddraget under fredningsplanområder og administreret af fredningsplanudvalg. Der er ved de 2 lovforslag skabt mulighed for et nært samarbejde mellem byudviklingsudvalg og fredningsplanudvalg, hvorved man kan opnå en forenklet administration. Den administrative opbygning er koordineret, ligesom de materielle regler for landbrugsområder med videres overgang til bymæssige bebyggelser og tilladelse til spredt bebyggelse på landet er undergivet ensartede regler i de 2 love. Reglernes udformning er i væsentlig grad baseret på de gode erfaringer, man

har med byudviklingsarbejdet i henhold til byreguleringsloven. På visse punkter er bestemmelserne for tilladelse til udstykning og bebyggelse klargjort på grundlag af erfaringerne fra årene siden byreguleringslovens gennemførelse i 1949.

I forslaget er der endvidere optaget forskellige bestemmelser fra et ændringsforslag til byreguleringsloven, som er genfremsat i oktober 1962 (lovforslag nr. 31) af partiet venstre og det konservative folkeparti. Dette gælder forslaget § 4 vedrørende indersoner, hvoraf det bl. a. fremgår, at det er pålagt byudviklingsudvalgene at fastsætte sådanne rammer for den kommende byudvikling, at der til enhver tid skal være et rimeligt udbud af byggegrunde. Endvidere gælder det bestemmelsen i forslaget § 15, hvor det sikres, at planlægningsarbejdet bliver løbende, idet planerne hvert 5. år skal gøres til genstand for fornyede overvejelser med henblik på eventuel revision og udvidelser af inder- og mellemzonerne. I øvrigt skal jeg henvide til lovforslaget og de dertil hørende udførlige bemærkninger.

Herefter skal jeg tillade mig at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om byplaner*. (lovbekendtgørelse nr. 160 af 9. maj 1962).

Dette forslag er en konsekvens af forslaget til lov om regulering af bymæssige bebyggelser. Ændringen i byplanlovens § 2, stk. 2, nr. 10, følger af de tilsvarende foreslåede ændringer i naturfredningslovens § 22 samt udformningen af bestemmelserne i byreguleringslovens § 10 og følgende. Uanset at overgangen fra anvendelsen af et område som landbrug m. v. til bebyggelse normalt bør ske i henhold til beslutninger fra et byudviklingsudvalg eller et fredningsplanudvalg, vil bestemmelsen i byplanlovens § 2, stk. 2, nr. 10, ikke kunne undværes som middel for de enkelte kommunalbestyrelser til en detaljeret udformning af grænserne for de mindre bysamfund, hvor der ikke er særlige naturfredningsinteresser.

Endelig tillader jeg mig at fremsætte *forslag til lov om regionplanlægning*.

Regionplanlægning eller egnsplanlægning er dels gennemført for flere områder af landet og dels påbegyndt. Ved forslaget tilsigter man at støtte dette arbejde og udbygge det, idet de samtidig fremsatte